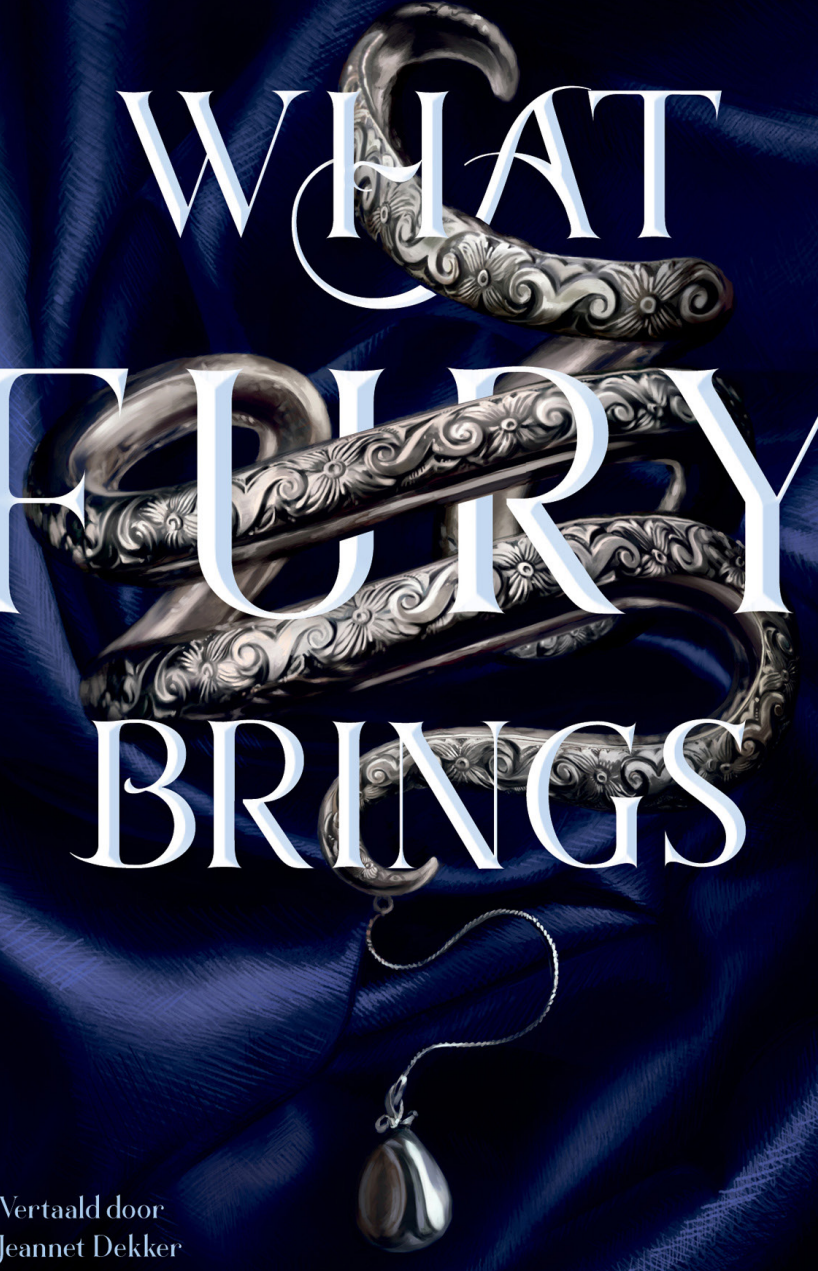

Deze sexy romantasy is wreed, heet en provocerend

WHAT FURY BRINGS

Vertaald door
Jeannet Dekker

TRICIA LEVENSELLER

Het zwaard van de koning was zo bespottelijk groot dat Olerra er zeker van was dat de man iets probeerde te compenseren.

Dit was de vierde keer in twee jaar tijd dat generaal Olerra Corasene tegenover de troepen van koning Atalius stond. Zoals altijd verstopte de lafaard zich achter zijn strijders en riep hij zijn bevelen vanuit de achterhoede.

Vandaag leek hij zich echter in de voorhoede te wagen, waar hij met zijn enorme zwaard de lucht doorkliefte alsof hij een hakbijl in zijn handen hield. De koning zelf was al even groot, verreweg de grootste man die ze ooit had gezien, maar dat betekende niet meteen dat hij zo'n groot zwaard nodig had. Op wie wilde hij zo graag indruk maken?

En dan droeg Atalius ook nog een mantel over zijn borstplaat waarop een zwarte kroon op een bloedrode achtergrond was afgebeeld: het koninklijke wapen van Brutus.

Hij had net zo goed een bordje om zijn nek kunnen hangen.

Ik ben de koning. Val me aan!

Het kostte Olerra moeite om haar lachen in te houden bij de gedachte aan een koning op de troon. Mannen waren niet geschikt als heersers. Ze waren veel te gemakkelijk op te juttten en dachten met hun lul, niet met hun verstand. Daarom had je er meer aan in de slaapkamer.

Olerra werd tijdens het vellen van haar oordeel gestoord door drie nieuwe Bruten, die allemaal tegelijk op haar afstormden. Ze probeerden de benen van haar paard te raken, maar Olerra kon twee van hen

ontwijken door haar paard met haar linkerhand en kuit duidelijk te maken dat het opzij moest stappen. Tegelijkertijd stak ze de punt van haar zwaard in de helm van de derde man, midden in de spleet die voor zijn ogen was bedoeld. Toen ze haar zwaard terugtrok, raakten rode spatten haar dij en de witte vacht van haar paard. De ruïna had, zoals de meeste strijdrossen, geen naam, al maakte dat het niet beter wanneer ze in de strijd sneuvelde.

Olerra was vastbesloten om ervoor te zorgen dat ze dit allebei gingen overleven.

De eerste soldaat was nog niet in elkaar gezakt of Olerra wendde haar paard. Met een razendsnelle beweging, waarop Enadra trots zou zijn geweest, liet ze haar wapen precies in het midden van de helm van de tweede Bruut neerkomen, waardoor ze zowel de helm als zijn schedel in tweeën kliefde. Het zwaard bleef ergens ter hoogte van de neus van de dode steken en Olerra moest haar voet op zijn borst zetten om het los te kunnen trekken.

De derde man sloeg op de vlucht.

Olerra richtte haar aandacht weer op de koning, in de hoop dat hij eindelijk zijn positie had ingenomen, en ze zag nog net een van haar eigen soldaten sneuvelen.

Ze had inmiddels al ontelbaar veel veldslagen uitgevchten, maar ze voelde nog altijd een scherpe steek van pijn wanneer ze een dappere soldaat verloor. Ze was te ver weg om iets te kunnen doen; ze moest haar positie behouden op de top van een kleine heuvel, waar ze zowel de frontlinie als de achterhoede van het Brute leger kon zien.

Toe dan, nog een paar meter. Ze wilde dat de koning en zijn troepen het bos helemaal uit kwamen.

Atalius ging al snel het gevecht aan met een andere Amarraanse. Hij dook onder de arm door waarmee ze naar hem uithaalde en maaide haar benen onder haar vandaan, zodat ze alleen nog maar door de modder kon kruipen. Zodra hij oog in oog stond met een volgende

tegenstandster drong hij in twee bewegingen door haar verdediging heen en ramde zijn zwaard in haar hart.

Hij hield geen moment op. Hij vertraagde nooit.

Woede vlamde op in Olerra. Atalius moest tegen de zestig lopen, maar hij vocht als een leeuw.

Elders op het slagveld bezweken mannen bij bosjes, omdat haar soldaten veel sterker waren. Een vrouw die het zwaardgevecht aanging met een Bruut overmeesterde hem al snel en ramde hem zijn eigen wapen in de nek. Een ander reed met haar paard op een Brute ruiter af en schopte hem van zijn rijdier. Een derde Amarraanse raapte een man van de grond en gooide hem tegen een ander aan.

Maar de koning hield stand. Een van haar soldaten brak met een volmaakt beraamde aanval door zijn verdediging heen en dreef haar wapen in zijn linkerarm. Atalius gromde, trok de speer uit zijn vlees en scheidde het hoofd van de vrouw van haar romp.

Olerra betreurde het verlies van nog een soldaat, maar Atalius was eindelijk waar ze hem wilde hebben, daar waar haar strijders hem naartoe hadden gelokt. Ze boog zich voorover om haar strijdvaandel, dat ze aan het begin van de slag in de aarde had geprikt, los te trekken en zwaaide er hoog boven haar hoofd mee heen en weer. Amarraanse troepen die tot nu toe in het bos verstopt hadden gezeten, mengden zich in de strijd en sloten de soldaten van Atalius van achteren in.

Nog even en ze zou eindelijk tegenover de koning staan.

Olerra zette haar hakken in de flanken van haar paard en dreef het de heuvel af. Ze sloeg de voetsoldaten neer die tussen haar en haar doel probeerden te komen. Haar zwaard sneed door openingen tussen helmen en borstplaten, haar paard sprong over de lijken, en het gejammer van de gewonden veranderde in een dof geraas toen Olerra haar doelwit naderde.

De Bruten die Atalius rugdekking moesten geven, hadden zich omgedraaid om haar versterkingen af te slaan, maar ondanks de kreten

van pijn en angst ging de koning door. Zijn razernij was zo groot dat hij niet langer naar zijn gezonde verstand luisterde. Zijn woede maakte hem blind voor de versterkingen die zich in het strijdgewoel stortten. Een volgende vrouw viel door zijn zwaard.

‘Sneller!’ Olerra dreef de ruïn aan.

‘Wie is de volgende? Nou?’ riep de koning. Hij draaide een rondje en met een speer die hij had opgeraapt hield hij iedereen op afstand. Tijdens de laatste krachtmeting was zijn helm van zijn hoofd gevallen. ‘Ik zie dat jullie godin niet sterk genoeg is om jullie allemaal te beschermen!’

Zonder vaart te minderen gleed Olerra zijdelings uit het zadel en ze raapte een steen zo groot als haar vuist van de grond.

‘Kom hier!’ riep Atalius naar zijn terugtrekkende soldaten. ‘Geef ze geen ruimte. Ze –’

Olerra gooide de steen en raakte haar doel: het grote hoofd van de koning. Atalius zakte in elkaar als een mengeling van gedeukte wapenrusting en onterechte mannelijke verwaandheid.

‘Laat zijn troepen maar afdruipen,’ zei ze tegen de soldaten die het dichtst bij haar stonden. ‘Breng de koning naar mijn tent. Het is hoog tijd dat hij en ik eens met elkaar praten.’

Het woord van de generaal was wet en haar soldaten joegen hun vijand terug tot over de grens. Ondertussen hielp Olerra de gewonden naar de genezers te dragen en de Bruten die op het slagveld gewond waren geraakt een snelle dood te geven. Ze legde hun eigen doden op karren, zodat ze konden worden teruggebracht naar hun familie. Ze bekeek de schade aan de randen van de stad en wees de soldaten en stadsbewoners aan die moesten helpen met opruimen en herstelwerkzaamheden. Ze vergoedde de gederfde inkomsten van de families die tijdens het uur dat de veldslag had geduurd hun vee of hun bedrijf waren kwijtgeraakt.

Op een dag kon ze misschien koningin worden. Olerra wilde goed

voor haar volk zijn en de mensen laten zien dat zij die plek op de troon verdiende.

En niet haar onuitstaanbare nicht.

Toen alles was geregeld, ging Olerra terug naar haar tent, waar haar een laatste taak wachtte.

Atalius was gekneveld en aan een stoel vastgebonden. Zijn wonden waren verzorgd, hij was gewassen en had schone kleren gekregen. Ook was hem een warme maaltijd aangeboden. Niet dat hij dat allemaal verdiende.

Olerra, die nog steeds onder het opgedroogde bloed en de modder zat, trok een stoel bij de krijgstafel vandaan, draaide hem om en ging er schrijlings op zitten, met haar armen op de rugleuning. Ze wuifde met een hand naar de koning, waarna een van haar kapiteins naar voren stapte om de prop uit Atalius' mond te halen.

Hij kuchte een keer, maar hij zei niets.

Twee jaar lang hadden ze om deze grensstad gevochten. Shamire was rijk aan grondstoffen, dankzij gouden akkers vol graan en de Fren, die door de stad stroomde. De aangrenzende koninkrijken Kalundir en Ephenna stuurden hun kooplieden hier vaak naartoe om goederen uit te wisselen. De stad was voor elke partij een aanwinst.

Koningin Lemya, Olerra's tante, had Shamire tientallen jaren geleden op Brutus veroverd, en het was Olerra's taak om de heerschappij over de stad te behouden. Toen Vorika, het hoofd van Olerra's netwerk aan spionnen, haar had verteld dat Atalius plannen voor een aanval had, had Olerra haar troepen bijeengeroepen om hem te laten kennismaken met de macht van Amarra.

De koning en de generaal zaten eindelijk tegenover elkaar, maar de man had niks te zeggen.

O, ze zou hem wel aan het praten krijgen.

'Gewoonlijk kies je het hazenpad, Atalius,' zei ze, terwijl ze hem recht aankeek. 'Dan vlucht je voordat we officieel aan elkaar zijn voorgesteld. Ik wist niet dat je het in je had om te blijven en een

nederlaag te slikken. Was je het wegrekken soms zat?’

Toen dat hem niet tot praten kon verleiden, gooide ze het over een andere boeg.

‘Ik ben Olerra Corasene, kandidaat voor de titel van koningin van Amarra, en ik heb inmiddels vier keer kunnen voorkomen dat je Shamire innam. Ik denk dat het tijd wordt om toe te geven dat je de stad niet terug kunt krijgen.’

Atalius klemde zijn kaken op elkaar om te voorkomen dat hij iets zei.

‘Heb je daar niks op te zeggen? Misschien interesseert dit onderwerp je wel: je lot. Wat moet ik met je beginnen?’ Ze tikte bedachtzaam tegen haar kin. ‘Ik kan je natuurlijk gewoon doden, maar ik ben bang dat een van je zonen dan je plaats inneemt en zo stom is om wraak te willen nemen op mijn land. Hoewel ik heel erg geniet van onze kleine schermutselingen aan de grens, denk ik niet dat een van ons uit is op een grootschalige oorlog. Jij zeker niet. Ik heb gehoord dat je je handen vol hebt aan de Ephenniërs langs je zuidelijke grens. Wil je echt je troepen opsplitsen en met een tweede land de degens kruisen?’

Het duurde even, maar ten slotte zei de vastgebonden man: ‘Ik wens geen oorlog tussen ons.’

Hij was in elk geval geen volslagen idioot.

‘Ik kan losgeld voor je vragen,’ zei Olerra nadenkend, ‘maar we hebben het geld niet echt nodig. Shamire zorgt voor een regelmatig inkomen, boven op al onze andere bezittingen. Maar misschien moet ik het toch vragen. Je land bankroet maken, zodat je niet meer kunt aanvallen.’

Atalius wendde zijn blik niet af terwijl ze hardop nadacht over zijn toekomst.

‘Of misschien kunnen we ruilen,’ zei ze. ‘Een van jouw zonen voor jouw leven.’

De koning keek haar aan met een blik zo witheet van woede dat ze bijna geloofde dat zijn boeien ervan zouden smelten.

‘We zouden hem goed behandelen. Meestal,’ ging ze verder. ‘Een

gevangene die een oorlog moet voorkomen. En je hebt zonen genoeg. Daar draait het bij jullie Bruten toch om? Dat jullie god jullie met viriliteit heeft gezegend? Met meer kinderen dan goed voor je is?’

Volgens de geruchten zegende de god Brutus de mannen die in zijn land werden geboren ook met grote pikken, maar was het niet juist iets voor mannen om zoiets te beweren? Bovendien leek dat grote zwaard op het tegendeel te wijzen.

Hoe dan ook, het was een schamel geschenk in vergelijking met wat Amarra de dochters van haar land gaf: het vermogen om mannen lichamelijk de baas te zijn. Het was een wonder dat Atalius het op het slagveld nog zo lang had volgehouden.

‘Nee,’ beet de koning haar toe.

‘Je god heeft je niet met te veel zonen gezegend?’

‘Je kunt niet ruilen,’ verduidelijkte hij.

Heb ik zijn zwakke plek nu al gevonden?

‘O nee? Wil je beweren dat je liever doodgaat dan dat je me een van je zonen geeft? Durf je daar de toekomst van je koninkrijk om te verwedden? Dan hoop ik maar dat je troonopvolger bereid is om je plaats in te nemen. Ik heb begrepen dat hij tijdens jullie schermutselingen met de Ephenniërs een aardige naam als generaal heeft opgebouwd. Hoe heet hij ook alweer? Stantos?’

De verandering vond vrijwel onmiddellijk plaats. Het gezicht van de koning was het ene moment nog bleek, maar een tel later paars. Omdat ze de naam van de prins opzettelijk verkeerd had uitgesproken? Of omdat zijn zoon geliefder dreigde te worden dan hijzelf?

‘Heb je daarom vandaag je gezicht laten zien? Liep je daarom met dat grote zwaard te zwaaien?’ vroeg ze. ‘Om je volk eraan te herinneren dat je nog wel degelijk over vechtlust beschikt? Is je oudste zoon soms populairder dan je lief is?’

‘Hij. Heet. Sanos.’ De naam van de prins kwam als een afgemeten vloek zijn mond uit.

Zijn troonopvolger is dus een gevoelig punt. Goed om te weten.

‘Aha. En hoe doet Sanos het zoal? Is hij even goed in politiek als op het slagveld? Heb je hem verteld wat de gewoonten van mijn volk zijn en hem voorbereid op de toekomstige omgang met mij?’

‘Je bent nog geen koningin,’ beet Atalius haar toe, ‘en ik heb gehoord dat je niet er beter voor staat dan jij.’

Dat deed pijn, wat zijn bedoeling was. Olerra vond het vreselijk dat de koning ook wist waarmee hij haar het meest kon raken.

Olerra had misschien wel het leger aan haar kant, haar nicht Glernaerys had het geld. Glen had al een groot deel van de adel in haar zak, en aangezien een meerderheid van de adellijke stemmen bepaalde wie van hen tweeën de titel van kroonprinses mocht dragen (een gedateerde term, aangezien de Amarraanse vorstinnen geen kroon meer droegen), verkeerde Olerra in een hachelijke positie.

Ze moest een duidelijke politieke daad stellen om meer medestanders te verwerven. En Atalius had haar zojuist op een idee gebracht.

Ze ging niet in op zijn hatelijke opmerking, maar vroeg: ‘Welke zoon mag ik hebben? Mag ik kiezen? Misschien de jongste, Ikanos? Hij is minder lang blootgesteld geweest aan jou en je barbaarse gewoonten.’

De koning zei geen woord.

‘Nee? Dan misschien de op één na oudste? Ik heb gehoord dat Andrastus een erg knappe man is. Een dichter, toch? Denk je niet dat hij een prachtige aanvulling op mijn harem zou zijn?’ Atalius hoefde niet te weten dat ze helemaal geen harem had en daar ook geen plannen voor had. ‘Hoeveel is je leven je waard, Atalius? Misschien vraag ik niet genoeg. Misschien moet ik in ruil voor jou twee zonen opeisen. Of drie? Wie vind je –’

‘Hou op!’

Olerra grinnikte triomfantelijk.

‘Hou gewoon op,’ zei Atalius. ‘Het is duidelijk. Ik ben aan jouw genade overgeleverd, maar laat mijn zonen erbuiten.’

‘En wat geef je daarvoor op, Atalius? Je trots? Wil je erom smeken? Laat maar eens horen. Smeek me om je zonen niet op te eisen en ze in hoeren te veranderen.’

Een ader zwol op in de hals van de koning. Hij wekte de indruk dat hij uit zijn boeien wilde losbreken, maar daarvoor was hij te strak vastgebonden. ‘Dit wordt je dood,’ zei hij, met zo’n lage stem dat Olerra hem bijna niet verstond.

‘Hoe wil je dat voor elkaar krijgen? Vanaf je stoel?’

Hij vulde de tent met zijn woedende gebrul.

Toen hij daarmee klaar was, zei Olerra: ‘Voordat ik een besluit neem, wil ik nog één ding weten. Waarom was geen van je zoons vandaag bij je op het slagveld? Ze kunnen toch niet allemaal tegelijk tegen de Ephenniërs vechten?’

Geen antwoord. Het grotendeels eenzijdige gesprek werd daardoor nog vermakelijker.

‘Heb je ze soms niet allemaal leren vechten?’ drong ze aan. ‘Zijn het lafaards?’

Niets.

‘Weet je wat ik denk dat het is, Atalius? Ik denk dat je, diep vanbinnen, heus wel wist dat je ging verliezen en dat je niet wilde dat je zonen getuige zouden zijn van je nederlaag.’

Hij keek haar recht aan en Olerra wist dat het raak was. ‘O, Atalius. Als puntje bij paaltje komt, ben je niet meer dan een man. Onzeker, maar veel te zelfverzekerd. Heethoofdig, zelfs als je vastgebonden bent aan een stoel. Neerbuigend, ook wanneer je het onderspit hebt gedolven. Allemaal tegenstellingen, die nooit in jouw voordeel zullen zijn. Je had je moeten terugtrekken zodra je mijn versterkingen zag naderen. Misschien had je dan geen steen tegen je hoofd gekregen. Hoe is het met die bonkende hoofdpijn?’

Olerra wist dat hij geen antwoord zou geven en stond daarom op. Ze keerde hem haar rug toe, want ze had begrepen dat dat in zijn land als

een grove belediging gold. Niemand wendde zich ooit van de koning af. Ze glimlachte toen ze op zachte toon haar wachtende kapiteins aansprak. ‘Blinddoek hem. Laat hem maar denken dat jullie hem gaan doden, maar breng hem terug naar zijn koninkrijk. Laat hem ergens achter waar zijn zonen hem kunnen vinden. Laat iedereen zien dat hij verslagen is.’ Na een korte stilte voegde ze eraan toe: ‘En haal alles terug wat we hem hebben geleend.’

‘Ja, generaal,’ zeiden ze gelijktijdig.

Atalius had haar ongewild zijn zwakke plek laten zien: hij gaf heel veel om zijn zonen. En Olerra ging een plan smeden dat niet alleen haar status als mogelijke koningin onder de edelen zou vergroten, maar waarmee ze ook Atalius kon terugpakken voor de vierentwintig goede soldaten die ze vandaag had verloren.

De eerste stap was hem te laten gaan. Het leuke gedeelte volgde later.

‘Vaarwel, Atalius,’ riep ze over haar schouder. ‘Ik hoop je nooit meer te zien.’

Daarna ging Olerra op zoek naar een warm bad.